

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/90/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116215186
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Behranová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2116215186.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Behranovej a sudkýň JUDr. Andrey Dudášovej a JUDr. Ľubice Spálovej, v spore žalobcu: Bytové družstvo so sídlom v Trnave, Ludvika van Beethovena 26, 917 08 Trnava, IČO: 00 175 480, zastúpený: UNITED LAWYERS, advokátska kancelária, s.r.o. so sídlom Mliekarenská 2, 821 09 Bratislava, IČO: 36 662 291, proti žalovanému: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, zastúpená: SEDLAČKO a PARTNERS, s.r.o., so sídlom Štefánikova 8, 811 05 Bratislava, IČO: 36 853 186, o vydanie bezdôvodného obohatenia, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 11C/21/2017-528 zo dňa 20.08.2020 vo výrokoch II. a III., takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu výrokov II. a III. **p o t v r d z u j e .**

II. Žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom výrokom I. zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania. Výrokom II. žalobu zamietol a výrokom III. priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

1.1. Napadnutý rozsudok právne odôvodnil poukazom na ustanovenia § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 3, § 53 ods. 4 písm. i), § 53 ods. 5, § 53 ods. 12, § 53a ods. 1, § 451 ods. 1 a 2, § 488 a § 489 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (v ďalšom texte „Občiansky zákonník“), § 497, § 502 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (v ďalšom texte „Obchodný zákonník“), § 2 písm. a), písm. b), § 1 ods. 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (v ďalšom texte „zákon o spotrebiteľských úveroch“), § 24a zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách, § 8b ods. 1, § 9 ods. 7, § 8b ods. 3 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (v ďalšom texte „zákon o vlastníctve bytov a nebytových priestorov“).

1.2. Súd prvej inštancie nezistil dôvodnosť prerušenia konania v zmysle návrhu žalovaného, okrem dôvodu zamietania žaloby, najmä z dôvodu, že uznesením Ústavného súdu SR č.k. I. ÚS 428/2019-12 zo dňa 29.10.2019 bola sťažnosť žalovaného odmietnutá ako zjavne neopodstatnená.

1.3. K otázke oprávnenosti právneho zástupcu zastupovať pôvodných žalobcov pri podaní predmetnej žaloby súd prvej inštancie uviedol, že táto bola (po pôvodnom zastavení konania tunajším súdom v časti týkajúcej sa žalobcov v 1.-19. rade, 22.-29. rade, 31.-51. rade) s kladným záverom vyriešená uznesením Krajského súdu v Trnave č.k. 11Co/118/2018-298 zo dňa 22.03.2019 vydanom v tomto konaní. Súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, že „správca mal oprávnenie udeliť

plnomocenstvo v mene vlastníkov bytov a nebytových priestorov advokátskej kancelárii na zastupovanie v súdnom spore, pretože toto oprávnenie správcovi vyplýva priamo z citovaného ustanovenia § 8b ods. 1 v spojení s § 6 ods. 2 písm. a) zákona o vlastníctve bytov ako súčasť výkonu správy domu.“

1.4. Medzi stranami nebolo sporné, že žalovaný - banka ako veriteľ (pod obchodným menom Dexia banka Slovensko a.s.) a vlastníci bytov v bytovom dome súp.č. XXXX na ul. E. X v Y., v zastúpení žalobcom - správcom ako zákonným zástupcom, ako dlžníci, uzavreli dňa 22.12.2009 Zmluvu o termínovanom úvere č. 06/067/09, ktorej predmetom bolo poskytnutie úveru vo výške 6.630 eur (199.735,38 Sk) za účelom obnovy bytového domu. Úročenie úveru bolo dojednané v odseku 2.2.4. zmluvy, keď celková revizibilná úroková sadzba je hodnota 1 mesačného EURIBOR plus úrokové rozpätie 2,74 % p.a.. V bode 5.5. zmluvy je obsiahnuté dojednanie o tom, že banka má právo adekvátnym spôsobom meniť úrokovú sadzbu v prípade, ak dôjde k zmene miery rizika klienta. Zmena miery rizika klienta môže súvisieť predovšetkým so zmenou ratingu klienta stanoveného bankou, alebo so zmenou rizikovej váhy klienta podľa pravidiel stanovených Národnou bankou Slovenska. Pre posúdenie zmeny miery rizika klienta sú rozhodujúce skutočnosti platné v čase ich ostatného posúdenia v porovnaní s aktuálnymi rozhodujúcimi skutočnosťami. Príslušnú zmenu úrokovej sadzby je banka oprávnená uskutočniť automaticky bez dodatkov k úverovej zmluve. Banka predmetnú zmenu v primeranej lehote oznámi klientovi. Z Dodatku č. 1 k Zmluve o termínovanom úvere č. 06/067/09 zo dňa 28.01.2010 vyplýva, že sa ním zmenil iba dátum posledného čerpania úveru. Z listu žalovaného adresovaného žalobcovi vyplýva, že ním banka potvrdzuje, že zmena úrokovej sadzby na úvere č. 06/067/09 bola realizovaná dňa 28.09.2012. Z listu žalovaného zo dňa 04.09.2012 adresovaného žalobcovi vyplýva, že ním banka oznamuje žalobcovi, že v súvislosti s bodom 5.5. Zmluvy o termínovanom úvere č. 06/067/09 zo dňa 22.12.2009 banka mení dňom 20.09.2012 úrokové rozpätie na 3,0 % p.a..

1.5. V konaní sa žalobca ako správca bytového domu domáhal vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré malo vzniknúť tým, že žalovaný zvýšil od 20.09.2012 úrokové rozpätie z 2,74% p.a. na 3,0% p.a., a to podľa žalobcu na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky. Suma bezdôvodného obohatenia mala predstavovať spolu sumu 94,26 eura, z toho suma 53,28 eura ako bezdôvodné obohatenie za obdobie od 20.10.2012 do 30.06.2016, suma 24,17 eura ako bezdôvodné obohatenie za obdobie od 01.07.2016 do 22.06.2018 a suma 16,81 eura ako bezdôvodné obohatenie za obdobie od 01.07.2018 do 31.01.2020. Nebolo pritom sporným, že úver bol splácaný. Súd prvej inštancie uviedol, že pokiaľ ide o charakter uzavretej zmluvy o úvere, uzavrel ju správca z titulu svojho oprávnenia vyplývajúceho mu zo znenia § 8b ods. 1 zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy), ako aj zo znenia článku III. Zmluvy o výkone správy č. 252 pre bytový dom E. X, Y.. Je pritom nepochybné, že dlžníkmi z úverovej zmluvy sú jednotliví vlastníci bytov v predmetnom bytovom dome, tak ako to vyplýva aj zo súčasného znenia § 24a zákona o spotrebiteľských úveroch, kým správca je ich zákonným zástupcom. Právny vzťah založený zmluvou o úvere je tak právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou a je nevyhnutné posudzovať ho nielen podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka (§ 497 a nasl.), ale aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka). Žalovaný pri uzatváraní zmluvy o úvere vystupoval ako podnikateľ, ktorý koná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a zároveň ako veriteľ, ktorý poskytol úver v rámci svojho podnikania. Úver pritom bol poskytnutý v súvislosti s obnovou bytového domu, a teda za účelom zveľadenia majetku fyzických osôb - spotrebiteľov. Na strane dlžníka tak vystupovali spotrebiteľia, ktorým nebol úver poskytnutý v rámci ich obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Na uvedenom nič nemení skutočnosť, že za nich na základe zákonného splnomocnenia konal správca bytového domu, pretože subjektom základného hmotnoprávneho vzťahu s bankou nebol správca bytového domu, ale jednotliví vlastníci bytov a nebytových priestorov. S poukazom na vyššie uvedené a vychádzajúc zo zásady *lex specialis derogat legi generali*, podľa ktorej špeciálna právna úprava, ktorou v danom prípade sú ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, má prednosť pred všeobecnou úpravou, ktorou je Obchodný zákonník, súd prvej inštancie vyhodnotil zmluvný vzťah podľa ustanovení Občianskeho zákonníka. Hoci teda v prípade zmluvy o termínovanom úvere nejde s poukazom na § 1 ods. 2 písm. a) zák.č. 258/2001 Z.z. (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, vzťah medzi vlastními bytov ako dlžníkmi a bankou ako veriteľom bolo potrebné posúdiť ako spotrebiteľský vzťah v zmysle Občianskeho zákonníka.

1.6. Žalovaný v konaní namietal nedostatok právomoci súdov Slovenskej republiky rozhodovať spor medzi stranami, a to s poukazom na rozhodcovskú doložku obsiahnutú v bode 15.12. dodatku k zmluve o termínovanom úvere. Súd prvej inštancie uzavrel, že je daná právomoc súdu konať v

uvedenej veci s prihliadnutím na skutočnosť, že predmetnú rozhodcovskú doložku súd považoval za neplatnú v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Poukázal pritom na to, že rozhodcovský súd s uvedeným názvom „Stály rozhodcovský súd Asociácie bánk“ v čase vzniku úverového vzťahu neexistoval, z ktorého dôvodu je uvedené dojednanie neurčité a nezrozumiteľné, a preto neplatné podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Zároveň, rozhodnutím Zhromaždenia členov Slovenskej bankovej asociácie došlo medzičasom k zrušeniu Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie ku dňu 01.01.2019. Súd prvej inštancie poukázal aj na ustanovenie § 3 ods. 6 zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, v zmysle ktorého spotrebiteľská rozhodcovská zmluva neobmedzuje právo spotrebiteľa obrátiť sa na súd, pričom dodávateľ sa môže účinne dovolávať nedostatku právomoci súdu, iba ak vo veci už skôr začalo spotrebiteľské rozhodcovské konanie, čo preukázané nebolo.

1.7. V prejednávanej veci žalobca svoj žalobou uplatnený nárok skutkovo vymedzil tak, že ide o bezdôvodné obohatenie žalovaného, získané na úkor vlastníkov bytov tým, že žalovaný zvýšil úrokové rozpätie na základe neplatného ustanovenia (bod 5.5. zmluvy), ktoré je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Okrem žaloby súd prvej inštancie poukázal na repliku zo dňa 27.03.2017, v rámci ktorej pôvodní žalobcovia výslovne uviedli, že podstatou sporu je vydanie bezdôvodného obohatenia, o ktoré sa žalovaný obohatil na úkor pôvodných žalobcov ako spotrebiteľov v dôsledku neprijateľnej zmluvnej podmienky, resp. že predmetom konania je neprijateľnosť zmluvnej podmienky, na základe ktorej sa žalovaný bezdôvodne obohatil. Pokiaľ ide o znenie bodu 5.5. zmluvy, súd prvej inštancie ho považoval za určité a zrozumiteľné, a teda za platne dojednané v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Zo znenia bodu 5.5. dodatku, za použitia interpretačných pravidiel zakotvených v § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka, vyplýva, že žalovaný je oprávnený jednostranne zmeniť úrokovú sadzbu, ak dôjde k zmene miery rizika klienta, pričom zmena miery rizika klienta môže súvisieť predovšetkým so zmenou ratingu klienta alebo so zmenou rizikovej váhy klienta. Uvedené znenie dodatku je tak s poukazom na jeho formuláciu zrozumiteľné a určité. Pojem „miera rizika klienta“ sa pritom nepoužíva len v uvedenom bode 5.5., ale aj v bode 5.8. dodatku, ktorý rieši možnosť prehodnotenia miery rizika na žiadosť klienta. Zrozumiteľnosť a určitosť ustanovenia bodu 5.5. dodatku vyplýva aj z dokazovania výsluchom svedka Ing. V. Odkladala, ktorý bol prokuristom žalobcu v čase uzatvorenia zmluvy a zmluvu, ako aj viaceré iné zmluvy o úvere počas vykonávania funkcie prokuristu podpísal. Z výpovede tohto svedka vyplýva, že ako riaditeľ uzatváral úverové zmluvy aj s Dexia bankou, zúčastňoval sa aj rokovaní pred uzavretím úverových zmlúv, v rámci ktorých si úverovú zmluvu prešli, prekonzultovali s právnikom, najmä prvé zmluvy, pričom pred podpisom mu boli zmluvy poskytnuté na kontrolu a pripomienkovanie. Pred podpisom svedok čítal celý text zmlúv, prvé zmluvy detailne, ostatné zbežnejšie, v zmysle, či sa tie ďalšie zmluvy nelíšili od tých prvých. Čo sa týka uzatvárania prvej zmluvy o úvere, svedok uviedol, že trvalo určitú chvíľu, kým zmluvu podpísali, prechádzal ju s právnikom, ktorého mali na družstve, nejaké veci sa tam poupravovali, niektoré ich pripomienky boli zobraté v úvahu, väčšina nie, pričom to nebolo tak, že sadnú si a hneď podpíšu. Svedok na otázku, či považoval niektoré ustanovenie za neurčité, nevedel odpovedať, t.j. nevyjadril sa, že by v zmluvách bolo takéto ustanovenie. Súd prvej inštancie poukázal aj na výpoveď svedka Ing. G. T., ktorý uviedol, že každá zmluva bola dôsledne prebratá, zo strany žalobcu boli len drobné, nie zásadné pripomienky. Žalobcovi bol vysvetlený spôsob úročenia a určovania úrokov. Súd prvej inštancie konštatoval, že z uvedeného vyplýva, že za účelom uzatvorenia zmluvy o úvere prebehol vždy riadny kontraktálny proces, pripomienkovanie zmluvy sa zo strany žalobcu udialo za pomoci právnika, pričom po kontraktálnom procese nezostalo žiadne ustanovenie zmluvy neurčité. Zároveň súd poukázal aj na vyjadrenie pôvodných žalobcov v replike zo dňa 27.03.2017, kde uviedli, že predmetom konania nie je sporná neurčitosť, vážnosť alebo zrozumiteľnosť dotknutého článku (a preto vyjadrenia žalovaného týkajúce sa výkladu právnych úkonov považujú za nadbytočné), ale predmetom konania je neprijateľnosť zmluvnej podmienky, na základe ktorej sa žalovaný bezdôvodne obohatil.

1.8. Z výsluchu svedka Ing. V. M. mal súd prvej inštancie za preukázané, že uzatváranie zmlúv so žalovaným prebiehalo takým spôsobom, že žalobcovi ako správcovi bol zaslaný návrh zmluvy na pripomienkovanie, ktorý svedok prekonzultoval s právnikom, ktorého mali na družstve, nejaké veci poupravovali, niektoré ich pripomienky boli vzaté v úvahu. Čo sa týka žalobcom namietanej účasti JUDr. C. (predsedu predstavenstva) na kontraktálnom procese, súd poukázal na výpoveď Ing. M., ktorý neuviedol, že by sa JUDr. C. zúčastnil rokovaní so žalovaným, ale že on (Ing. M.) prekonzultoval zmluvu zaslanú žalobcovi s právnikom (JUDr. C.), z čoho je zrejmé, že žalobca mal pri kontraktálnom procese aj pomoc práva znalejšej osoby. Je pritom irelevantné, že sa svedok Ing. T. sa s JUDr. C. nikdy nestretol. Z výpovedí svedkov Ing. M. a Ing. T. vyplývalo, že pred podpisom sa prechádzalo textové

znenie všetkých zmlúv, nielen tých prvých, hoci tie sa prechádzali podrobnejšie. Je bez významu, či boli pripomienky zásadné alebo minimálne, rozhodujúce je že zmluva bola pripomienkovaná a na niektoré pripomienky bolo pri jej uzatváraní prihliadnuté. Z uvedeného tak vyplýva, že v prípade predmetnej zmluvy o úvere, nešlo o formulárovú zmluvu, do ktorej dlžník nemá možnosť zasiahnuť, ale správca (ktorý je odborne spôsobilou osobou) mal možnosť ovplyvniť obsah zmluvy, a to aj za pomoci právnik. Nie je pritom podstatné, že si boli znenia viacerých zmlúv podobné, čo je akceptovateľné, keďže išlo o uzatváranie obdobných zmlúv za obdobným účelom (obnova bytového fondu toho ktorého bytového domu). Rozhodujúce je, že kontraktčný proces prebehol medzi žalovaným ako bankou a žalobcom ako správcou, ktorý bol odborne spôsobilou osobou, a ktorý mal možnosť do znenia zmluvy zasiahnuť. Vzhľadom na všetko vyššie uvedené dospel súd k záveru, že spotrebiteľia mali prostredníctvom žalobcu ako správcu možnosť zmluvné podmienky si dohodnúť, zmluvné podmienky tak boli individuálne dojednané, a preto žiadnu z nich (a teda ani bod 5.5. zmluvy) nie je možné považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Okrem toho súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že o neprijateľnú zmluvnú podmienku nejde ani vtedy, ak ide o cenu plnenia, pričom v prípade úroku možno hovoriť o cene plnenia. Súd prvej inštancie tiež poukázal na skutočnosť, že za istých podmienok aj ustanovenie § 53 ods. 15 písm. a) Občianskeho zákonníka (účinné od 01.06.2010) umožňuje jednostranné zvýšenie úrokovej sadzby zo strany dodávateľa a nepovažuje ho za neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 4 písm. i) Občianskeho zákonníka. Odhliadnuc od uvedeného, ustanovenie bodu 5.5. zmluvy umožňuje zmenu úrokovej sadzby aj v prospech spotrebiteľa (keďže banka má možnosť meniť, a teda aj znížiť, nielen zvýšiť, úrokovú sadzbu), a preto tu chýba značná nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

1.9. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že čo sa týka oznámenia zvýšenia úrokového rozpätia, s poukazom na znenie bodu 5.5. zmluvy, ani prípadné neoznámenie zvýšenia by nebolo dôvodom neúčinnosti alebo neplatnosti zvýšenia, keď takýto právny záver žalobcu z ničoho nevyplýva. Zvýšenie úrokového rozpätia však bolo žalobcovi oznámené, a to Oznámením o zmene úrokovej sadzby zo dňa 04.09.2012, ktorého doručenie žalobca v konaní nespochybnil. Žalobca spochybňoval iba pravosť podpisu svedka Ing. T. na listine, avšak svedok uznal podpis za vlastný s tým, že ak sa podpis nezhoduje s inými jeho podpismi, je tomu tak z dôvodu zmeny podpisového vzoru. Súd prvej inštancie tiež poukazuje na výpoveď tohto svedka, ktorý k doručovaniu oznámení o zvyšovaní úrokového rozpätia uviedol, že sa doručovalo buď písomne alebo osobne, pričom s predstaviteľmi žalobcu sa v tom období stretávali každý týždeň, pretože každý týždeň sa uzatvárala zmluva a pri tomto rokovaní odovzdali listy. Okrem toho, žalobca o zvýšení úrokového rozpätia vedel tiež z oznámenia o zvýšení úrokového rozpätia zo dňa 08.06.2011, ktoré sa týkalo toho istého bytového domu (hoci inej zmluvy), a na ktoré oznámenie žalobca sám odkázal v žalobe. Aj Ing. M. pri výsluchu potvrdil, že zvýšenie úrokového rozpätia sa netýkalo len jedného bytového domu, ale išlo o všetky úvery, ktoré mali poskytnuté žalovaným, a teda svedok mal vedomosť, že sa zvýšenie týka aj tu prejednávanej zmluvy o úvere. Zároveň svedok Ing. T. vypovedal, že bolo rokovanie so žalobcom s tým, že žalovaný pristúpi k úprave rizikovej prirážky v marži a následne išiel list, v ktorom oznámili, ktorých bytových domov sa to týka a bolo tam uvedené, po koľkých dňoch dôjde k tej zmene. Z výpovede svedka tak vyplýva, že žalobca bol pred dorúčením listu o zmene úrokového rozpätia informovaný na osobnom rokovaní a následne bol doručovaný list, a teda k oznámeniu zvýšenia úrokového rozpätia došlo aj ústne. Súd prvej inštancie zdôraznil, že žalobca žalobu skutkovo vymedzil tak, že tvrdil bezdôvodné obohatenie žalovaného z dôvodu, že jej bolo plnené na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky v bode 5.5. zmluvy, s tým, že do doručenia stanoviska Národnej banky Slovenska nevedel, že žalovaný nemá na zvýšené úrokové rozpätie nárok. Znamená to teda, že podľa tvrdenia žalobcu voči použitiu ustanovenia bodu 5.5. zmluvy namietal až o niekoľko rokov po tom, čo došlo k postupu žalovaného podľa zmluvy. Avšak už v čase použitia tohto ustanovenia žalobca (ako vyplýva zo svedeckých výpovedí Ing. M. a Ing. T.) o použití bodu 5.5. zmluvy vedel a akceptoval jeho použitie, hoci mal aj iné možnosti riešenia. Ak potom žalobca voči jeho použitiu namietal až o niekoľko rokov neskôr, možno to považovať za účelové a odôvodnené zrejme iba zmenou v osobe prokuristu.

1.10. Súd prvej inštancie poukázal na zákonnú povinnosť žalobcu ako správcu pri obstarávaní služieb dojednať čo najvýhodnejšie podmienky, aké sa dali dojednať v prospech vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome. Žalobca je tou istou právnickou osobou, ktorá zastupovala vlastníkov bytov pri uzavretí predmetnej zmluvy v roku 2009, pričom žalobou podanou o cca 7 rokov neskôr namietala znenie zmluvy, ktorú v rámci riadneho kontraktčného procesu v roku 2009 dojednal a s ktorej znením súhlasil a použil bodu 5.5., ktoré v roku 2012 nakoniec akceptoval. Ak žalobca spochybňuje výhodnosť dojednania zmluvy pre vlastníkov bytov, spochybňuje tým paradoxne splnenie si svojej povinnosti

uloženej mu zákonom o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. V súvislosti zo zmluvou o úvere boli vlastníci bytov zastúpení žalobcom ako správcom, za ktorého pri uzatváraní zmluvy o úvere, ako aj pri rokovaní o zmene úrokového rozpätia konal prokurista. Skutočnosť, že následne došlo k zmene v osobe prokuristu, nič nemení na tom, že išlo stále o toho istého správcu, ktorý bol povinný dodržiavať ustanovenie § 8b ods. 3 zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy). Ak tak neurobil, je namieste otázka zodpovednosti za škodu, ktorú tým prípadne vlastníkom bytov a nebytových domov spôsobil. Podanie žaloby v tu prejednávanej veci je tak potom možné považovať aj za obchádzanie vyššie citovaného ustanovenia zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. Vzhľadom na vyššie uvedené nebolo možné považovať bod 5.5. zmluvy za neprijateľnú zmluvnú podmienku, nebolo preto možné dospieť k záveru, že by žalovaný prijal bezdôvodné obohatenie na úkor vlastníkov bytov, pretože mu bolo plnené na základe uvedeného platného ustanovenia. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie žalobu vo výroku II. rozsudku zamietol, a to v časti istiny, ako aj úroku z omeškania, pretože žalovaný sa s plnením do omeškania nedostal. Pokiaľ sa žalobca v podaniach zo dňa 27.03.2017 a 15.10.2019 domáhal aplikácie § 298 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný súdny poriadok (v ďalšom texte „C. s. p.“), nešlo podľa názvu podaní ani podľa ich obsahu o návrh na pripustenie zmeny petitu, keď žalobca poukazoval na možnosť, že súd môže aj bez návrhu vysloviť neprijateľnosť zmluvnej podmienky. Pretože súd prvej inštancie dospel k záveru, že o neprijateľnú zmluvnú podmienku v bode 5.5. zmluvy nejde, nevyslovil jej neplatnosť.

1.11. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný sa bezdôvodne neobohatil, bolo by preto nadbytočné podrobne sa zaoberať otázkou premlčania nároku a vznesenou námietkou premlčania. Uviedol len toľko, že v konaní sa uplatňuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia (konkrétne zaplatenie sumy, o ktorú mal byť úver preplatený na úroku, a tak mali byť poskytnuté žalovanému finančné prostriedky, na ktoré nemal podľa žalobcu nárok), ktoré sa premlčuje v 2-ročnej subjektívnej a 3-ročnej alebo 10-ročnej objektívnej premlčacej dobe podľa § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Žaloba bola podaná dňa 30.06.2016, premlčané by tak boli všetky plnenia vykonané viac ako 3 roky pred podaním žaloby, t.j. v trojročnej objektívnej premlčacej dobe. V prejednávanej veci by pritom nebolo možné aplikovať 10-ročnú objektívnu premlčaciu dobu, pretože v konaní nebol preukázaný úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť, keď zvýšenie úrokového rozpätia malo základ priamo v zmluve. Podporne súd prvej inštancie poukázal najmä na rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 11Co/58/2019-398 zo dňa 30.06.2020, ale aj na jeho rozsudky č.k. 24Co/632/2015 zo dňa 29.06.2016, č.k. 9Co/284/2017-86 zo dňa 27.03.2018, č.k. 9Co/199/2018-114 zo dňa 26.03.2019. Pokiaľ ide o výpoveď svedka Ing. K., tento svedok vypovedal o okolnostiach, ktoré sa týkali iného zmluvného vzťahu, súvisiaceho s iným bytovým domom a zároveň svedok vyjadroval vlastný subjektívny názor na zvýšenie úrokového rozpätia, a preto ani z jeho výpovede nebolo možné mať za preukázaný úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť v konkrétnom právnom vzťahu žalobcu a žalovaného v prejednávanej veci. V konaní nebolo žiadnym dôkazom preukázané tvrdenie žalobcu, že zo strany žalovaného išlo o sústavnú činnosť, ktorá vedome smeruje k bezdôvodnému obohateniu, ale bolo preukázané, že išlo o postup v zmysle ustanovenia úverovej zmluvy z dôvodu zvýšenia miery rizika klienta. V prípade subjektívnej premlčacej doby by bolo potrebné prihliadnúť na skutočnosť preukázanú výpoveďami svedkov Ing. M. a Ing. T., že žalobca o zvýšení úrokového rozpätia vedel už od počiatku. Pokiaľ ide o poukazovanie žalobcu na uplatnenie námietky premlčania zo strany žalovaného v rozpore s dobrými mravmi, súd vznesenie námietky premlčania žalovaným za zneužitie práva nepovažoval. V zásade totiž platí, že vznesenie námietky premlčania je uplatnením práva, ktoré zákon predpokladá, pričom neboli preukázané žiadne také individuálne okolnosti prípadu, ktoré by umožňovali (v prípade uznania nároku žalobcu) na námietku premlčania neprihliadnúť. Tieto okolnosti musia byť pritom naplnené v natolko výnimočnej intenzite, aby bol odôvodnený tak významný zásah do právnej istoty, akým je neumožnenie práva uplatniť námietku premlčania (uznesenie Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 25Cdo 2648/2003 zo dňa 31.08.2004).

1.12. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p., keď žalovaný bol v konaní v celom rozsahu úspešný, čo v konečnom dôsledku znamená nárok žalovaného voči žalobcovi na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu 100% trov konania, o čom súd rozhodol vo výroku III. rozsudku.

2. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výrokov II. a III. podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodov, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) C. s. p.), rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) C. s. p.), súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby

uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) C. s. p.), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) C. s. p.) a z dôvodu, že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené (§ 365 ods. 1 písm. g) C. s. p.).

2.1. Žalobca dôvodil tým, že súd prvej inštancie namiesto posudzovania neprijateľnosti zmluvnej podmienky, postupoval svojvoľne hodnotením určitosti a zrozumiteľnosti ustanovenia čl. 5.5 zmluvy, aj napriek tomu, že žalobca sa jej nedomáhal a ani protistrana zrozumiteľnosť a určitosť čl. 5.5 zmluvy nespochybňovala (nebola medzi stranami sporná), a to i napriek tomu, že súd konštatuje, že sa jedná o spotrebiteľský vzťah. Súd prvej inštancie sa nezaoberal ani rozsudkom Najvyššieho súdu SR, spisová značka: 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019, spolu s Uznesením Ústavného súdu SR, spis. zn.: III. ÚS 124/2020-21 zo dňa 15.04.2020, kde súdy posudzovali čl. 4.6 zmluvy o úvere, ktorý je doslovný s čl. 5.5 zmluvy o úvere v tomto súdnom konaní a vyhlásili ho za neprijateľnú zmluvnú podmienku už v roku 2015. S odkazom na konštatovanie súdu v čl. 41 odôvodnenia napadnutého rozsudku žalobca považuje postup súdu za zmätočný, pretože súd svojvoľne nedodrжал predmet konania určený žalobou a písomnými podaniami žalobcu, ktorý sa opakovane domáhal určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky, hoci tak súd mal urobiť „ex offio“ aj bez návrhu. Súd prvej inštancie v rámci predbežného prejednanía žaloby vyslovil právny názor, že posúdi žalobu s ohľadom jej neurčitosti a nezrozumiteľnosti podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Z toho dôvodu súd aj nariadil výsluch Ing. V. M.. Súd prvej inštancie teda vykonával svojou činnosťou procesnú obranu žalovaného, ktorá viedla k porušeniu princípu „rovnosti zbraní“, nakoľko neplatnosť čl. 5.5 z dôvodu neprijateľnosti zmluvnej podmienky sa ani nevenoval. V konečnom dôsledku sa venoval zneniu čl. 5.5 z hľadiska jeho určitosti a zrozumiteľnosti, ale podrobne hľadal dôvody a skúmal kontraktačný proces (aj bez návrhu žalovaného, bez predloženia jedného relevantného listinného dôkazu), pričom stačilo zodpovedať právnu otázku, či je vôbec možné zvýšiť úrokové rozpätie alebo len úrokovú sadzbu. Nakoľko súdy už niekoľkokrát vo vyššie spomínaných súdnych konaniach definitívne a s konečnou právoplatnosťou skonštatovali, že čl. 5.5 zmluvy je neplatný z dôvodu neprijateľnosti zmluvnej podmienky, ustanovenie čl.5.5 je neplatné aj vo všetkých ostatných spotrebiteľských zmluvách „ex lege“. Následne sa súd otázkou neplatnosti ustanovenia zmluvy z dôvodu neurčitosti a nezrozumiteľnosti už nezaoberal, v tomto smere nevykonával žiadne právne posúdenie, pričom v kontexte s rozhodcovskou doložkou sa zrozumiteľnosťou a určitosťou zmluvného ustanovenia zaoberal (bod 40. odôvodnenia rozsudku), v ostatných častiach súd skonštatoval, že čl. 5.5 zmluvy „považoval za určité a zrozumiteľné, a teda v tomto smere za platne dojednané (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka a contrario)“ (bod 45. odôvodnenia rozsudku), hoci sa súd ani racionálne nepokúsil svoje rozhodnutie odôvodniť, ako vykladá jednotlivé ustanovenia, kedy a za akých okolností vzniká žalobcovi právo jednostranne zvýšiť úrokové rozpätie. Súd sa zároveň nezaoberal ani rozporom s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka, na ktorý žalobca upozorňoval opakovane.

2.2. Žalobca ďalej uviedol, že z vykonaného dokazovania je zrejmé, že napriek jeho pochybnosti sa súd prvej inštancie priklonil v celom rozsahu ku skutkovým tvrdeniam bývalého zamestnanca banky Ing. G. T. a napriek zásadným rozporom v skutkových tvrdeniach svedkov a listinných dôkazov vyhodnotil dokazovanie v neprospech spotrebiteľov, hoci žalovaný mal postupovať so zvýšenou odbornou starostlivosťou a uskutočniť dokazovanie k procesnej obrane žalovaného sám. Zároveň žalobca poukázal na ustanovenie § 366 ods. 1 písm. c) a d) C. s. p. predložil zápisnice z iných konaní z výsluchov pána M., ktoré sa uskutočnili 28.07.2020 a 04.08.2020 a z výsluchov Ing. T., ktorými má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

2.3. Žalobca poukázal na § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka s tým, že je nepochybné, že žalovaný nepreukázal individuálne dojednávacie zmlúvy a nepredložil žiadny dôkaz, že by „uzatváranie zmlúv so žalovaným prebiehalo takým spôsobom, že žalobcovi ako správcovi bol zaslaný návrh na pripomienkovanie.“ Banka nepredložila ani jednu mailovú správu alebo záznam z rokovania, že by vôbec kontraktačný proces prebiehal, dokonca v tomto smere sa žalovaný ani nevyjadril, že by navrhoval dôkaz a tvrdil, že zmluva bola individuálne dojednaná. Túto skutočnosť popreli samotné protichodné vyjadrenia Ing. M. a Ing. T. uvedené vyššie v ich svedeckých výpovediach. Žalobca má za to, že súd prvej inštancie sa vôbec nevyrovnal s vykonaným dokazovaním, v napadnutom rozsudku neuviedol, vôbec nič k vyššie uvedeným skutočnostiam, namiesto toho len flagrantne skonštatoval, že k bezdôvodnému obohateniu nedošlo, pretože zmluvné podmienky tak boli individuálne dojednané, a preto žiadnu z nich (a teda

ani bod 5.5. dodatku) nie je možné považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Súd prvej inštancie skonštatoval, že sa nejedná o formulárovú zmluvu, pričom sám pojednával rovnakú zmluvu v rámci 4 súdnych konaní a má vedomosť o minimálne 50 prípadoch, v ktorých bolo znenie zmluvy totožné. To, že sa jedná o formulárovú zmluvu, vyplýva aj zo skutočností, že táto zmluva sa aplikovala aj na iné úverové prípady, ktoré boli podrobené prieskumu iných súdov po celom území Slovenskej republiky.

2.4. Žalobca namietol porušenie „princípu rovnosti zbraní“ súdom prvej inštancie tým, že súd prvej inštancie neprípustným spôsobom nahrádzal dôkaznú povinnosť žalovaného, vlastnými úvahami a nad rámec navrhnutých a vykonaných dôkazov kompenzoval neunesenie dôkazného bremena žalovaného - a to najmä neúčinným popretím skutkových tvrdení žalovaným.

2.5. Žalobca ďalej uviedol, že sa nestotožňuje s argumentáciou a odôvodnením súdu prvej inštancie uvedenou v bodoch 50 až 56 napadnutého rozsudku, týkajúcej sa plynutia premičacej doby a z toho vyplývajúci rozpor s dobrými mravmi. Uvedený právny záver súdu prvej inštancie považuje žalobca za nesprávny, pretože súd prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci - § 365 ods. 1 písm. h) C. s. p. v spojení s vykonaným dokazovaním, na základe ktorého súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým tvrdeniam v zmysle § 365 ods. 1 písm. f) C. s. p..

2.6. Žalobca napadol aj výrok o priznaní nároku na náhradu trov konania žalovanému, keď má za to, že je v rozpore s princípom spravodlivosti, ak súd prvej inštancie uložil žalobcovi povinnosť uhradiť trovy konania vo výške 100% žalovanému, najmä z dôvodu, že koná vo vlastnom mene a na účet vlastníkov bytov a nebytových priestorov - spotrebiteľov, a v danom súdom konaní háji ich práva v súlade s § 8a a nasl. s poukazom na § 9 ods. 7 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov a je ich zákonným zástupcom. Žalobca má za to, že z pozície zákonného zástupcu slabšej strany - spotrebiteľov, je rozhodnutie súdu prvej inštancie o nároku žalovaného týkajúcej sa náhrady trov konania v plnom rozsahu, nespravodlivé. Podľa žalobcu súd skonštatoval, že právo žalobcov je premičané a preto nie sú úspešní. Avšak súd nebral do úvahy reálne poškodenie spotrebiteľov, ktorí žalovanému - banke plnili viac ako mali a naturálne právo na vydanie bezdôvodného obohatenia ostalo, hoci nie v žalovateľnej forme (ak by však súd neakceptoval a nebral do úvahy v celom rozsahu našu argumentáciu). V tom prípade by spotrebiteľia znášali okrem bezdôvodného obohatenia aj trovy konania, čo by bolo zjavne nespravodlivé aj vzhľadom na dĺžku súdneho konania a na prieťahy spôsobené konaním súdu a žalovaným, ktorý vznášal množstvo procesných námietok, na ktoré súd prihliadal (hoci v zmysle čl. 5 C. s. p. na ne prihliadať nemusel a nemal) a ktoré sa ukázali ako neopodstatnené.

2.7. V spojitosti s účelným vynaložením právnych prostriedkov na právnu ochranu žalobca konštatoval, že žalovaný disponuje celým právnym oddelením s desiatkami interných právnikov, zamestnancov, pričom nič mu nebránilo na uvedené spory využiť vlastné kapacity. Doteraz vzniknuté náklady na právnu obranu žalovaného preto považuje za zbytočné, ak tieto náklady majú znášať spotrebiteľia. V súlade s vyššie uvedenými skutočnosťami má žalobca za to, že z hľadiska priznania nároku na náhradu trov konania žalovanému, existujú dôvody hodné osobitného zreteľa v súlade s § 257 C. s. p., a teda rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) C. s. p..

2.8. Žalobca žiadal, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že prizná žalobcovi žalobou vznesený nárok, prípadne napadnutý rozsudok zruší a vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za vecne správne a navrhol, aby ho odvolací súd v súlade s § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

3.1. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces žalovaný uviedol, že prvoinštančný súd neporušil princíp rovnosti zbraní a spor rozhodol na základe riadne vykonaných dôkazov. Obom stranám dal rovnaký priestor na navrhovanie dôkazov, dôkazy zákonným spôsobom vykonal a vec rozhodol až po vykonaní všetkých navrhnutých dôkazov, na ktoré mohol žalobca adekvátne reagovať. Preto je výhrada žalobcu nedôvodná. Rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo prijaté výlučne na základe dôkazov navrhnutých stranami sporu. Súd prvej inštancie pri ňom bral v súlade s čl. 11 ods. 4 C. s. p. do úvahy všetko, čo vyšlo v spore najavo. Listiny a svedecké výpovede, z ktorých súd prvej inštancie pri rozhodnutí vychádzal, boli predložené resp. navrhnuté stranami. To, že z nich súd prvej inštancie abstrahoval

skutkový dej inak, ako ho prezentoval žalobca, nemožno považovať za procesnú vadu ani porušenie rovnosti zbraní. Navyše sa musel vysporiadať aj s nekonzistentnými tvrdeniami žalobcu. Ten začal účelovo, až po niekoľkých úkonoch, spochybňovať doručenie oznámenia o zvýšení úrokového rozpätia (aktuálne spochybňuje už aj jeho existenciu), k čomu nedokázal predložiť žiaden relevantný dôkaz.

3.2. K odvolacej námietke žalobcu, podľa ktorej má konanie inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci žalovaný uviedol, že súd prvej inštancie konzistentne a detailne posúdil všetky rozhodujúce skutočnosti. Jednoznačne zdôvodnil, prečo sa nezaoberal názormi Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR v sporoch, ktoré sa týkajú iného typu zmlúv o úvere a neobsahujú ustanovenie čl. 5.5 v prejednávanej znení (čo je zrejmé aj zo str. 6 a 7 odvolania, kde žalobca namieta, že súd pri ich posúdení dospel k nesprávnemu záveru). Ak súd prvej inštancie dospel k záveru, že ustanovenie nie je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, pretože bolo individuálne dojednané (čo potvrdil svedok Ing. V. M., bývalý zamestnanec žalobcu), nie je daný základ nároku. V tomto prípade nemohlo vzniknúť bezdôvodné obohatenie žalovaného ktorý postupoval v súlade so zmluvou. Následne súd prvej inštancie nemusí posudzovať ďalšie námietky strán; vrátane námietky premlčania, ani to, či by malo byť bezdôvodné obohatenie úmyselné a mala by sa použiť 10-ročná premlčacia lehota. Nedôvodná je aj námietka žalobcu, že súd porušil zásadu rovnosti tým, že najprv „rozhodol“ o výsluchu svedka písomne a následne svoje rozhodnutie zmenil a vykonal výsluch na pojednávaní. Žalovaný navrhol výsluch svedka vzhľadom na jeho vyšší vek, možné zdravotné problémy a hospodárnosť konania písomne, postupom podľa § 196 ods. 3 C. s. p.. Tomuto procesnému návrhu súd nevyhovel a za účelom výsluchu svedka nariadil pojednávanie na termín 7.4.2020. Pojednávanie bolo odročené v súvislosti so vznikom a šírením prenosného ochorenia COVID - 19, keď bolo rozhodnuté o zrušení všetkých pojednávaní na občianskoprávnom úseku v termíne od 30.3.2020 do 17.4.2020. V danom čase nebolo možné predvídať vývoj ochorenia COVID - 19 ani to, ako dlho budú trvať opatrenia v justícii, v dôsledku ktorých sa nevykonávali pojednávania. Vzhľadom na hospodárnosť konania súd prvej inštancie dňa 2.4.2020 pôvodné rozhodnutie zmenil a vyzval strany na doručenie otázok písomne podľa § 196 ods. 3 C. s. p., ako to pôvodne navrhol žalovaný. Žalovaný odpovedal na výzvu súdu obratom, podaním zo dňa 16.4.2020. Žalobca s týmto postupom nesúhlasil a nedoručil otázky na svedka ani do vytyčenia termínu pojednávania. Preto súd prvej inštancie svoj postoj prehodnotil a v súlade s požiadavkou žalobcu vykonal výsluch ústne. Ak súd vyhovel žiadosti žalobcu, aby nevykonal výsluch svedka postupom podľa § 196 ods. 3 C. s. p., nemožno takýto postup považovať za porušenie princípu rovnosti v jeho neprospech.

3.3. K odvolacej námietke žalobcu, podľa ktorej súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam žalovaný uviedol, že potreba skúmania určítosti a zrozumiteľnosti čl. 5.5 zmluvy o úvere vyplynula z podaní a prednesov žalobcu, ktorý tvrdil, že ustanovenie je neurčité. Z tohto dôvodu navrhol žalovaný na svoju obranu výsluch svedkov V. M. a G. T., ktorí konali za strany pri podpise zmluvy. Obaja svedkovia potvrdili, že žalobca mal možnosť zmluvu pripomenkovať a pýtať sa na obsah zmluvy. V konkrétnom prípade tak súd prvej inštancie nemal dôvod sám nahrádzať vôľu strán výkladom a skúmaním, či je alebo nie je ustanovenie určité, pretože určitosť a zrozumiteľnosť ustanovení zmluvy v čase jej podpisu bola potvrdená samotnými zmluvnými stranami. Žalobca mal zmluvu o úvere k dispozícii pred podpisom za účelom pripomenkovania, čo bolo riadne preukázané svedeckými výpoveďami. Bývalý zamestnanec žalobcu potvrdil, že žalobca mal možnosť zmluvu pripomenkovať, pripomenkoval ju jeho právnik a na obsahu zmluvy sa dohodli. Žalobca nerozlišuje, že čl. 4.6 zmluvy o úvere (ktorý uvádza ako príklad) bol dohodnutý v zmluve o úvere na bývanie, uzavretej medzi fyzickými osobami - spotrebiteľmi, ktorí neboli pri uzavretí zmluvy zastúpení správcom ani iným kvalifikovaným subjektom. Práve zastúpenie kvalifikovaným subjektom (správcom) vytvára podstatné rozdiely pri okolnostiach uzavretia spornej zmluvy. Súd v tomto prípade nemohol skúmať, ako by obsah zmluvy interpretoval „neskúsený“ spotrebiteľ, ale ako by ho interpretoval skúsený a odborne spôsobilý správca, teda profesionál. Ten mal navyše možnosť zasiahnuť do obsahu zmluvy z pozície zástupcu množstva klientov. Pri rokovaniach tak reálne absentovala slabšia strana. Absurdne vyznieva argument žalobcu, že vlastníkov bytov treba ako spotrebiteľov chrániť viac, pretože ich je viac ako dlžníkov v individuálnych zmluvných vzťahoch. Aj zákon o spotrebiteľských úveroch pritom túto kategóriu dlžníkov chráni v menšom rozsahu, keď ochranu spotrebiteľov v kontraktačnom procese má zabezpečiť odborne spôsobilý správca. Žalobca sa pritom domáha aj predloženia takých dôkazov, ktoré neexistujú, a to s absurdným tvrdením, že ak by ich žalovaný mal k dispozícii, predložil by ich. Ide o údajnú e-mailovú komunikáciu žalovaného z rokov 2006 - 2010 (ktorú nebol povinný archivovať) a jej predloženia sa začal domáhať v roku 2020. Skúmanie e-mailovej komunikácie je pritom nadbytočné, ak jej existencia bola potvrdená výpoveďou V. M., bývalého zamestnanca žalobcu. Žalobca tiež rozporuje

výpovede svedkov v tomto spore predložením zápisníc o ich výsluchu z iných sporov, kde poukazuje na slová a vety vytrhnuté z kontextu. Samotný kontext výpovedí, predovšetkým v prípade svedkov T. a M., je v rôznych sporoch totožný a drobné rozdiely svedčia o autentickosti ich výpovedí.

3.4. Z podaného odvolania nie je žalovanému zrejmé, aké ďalšie prostriedky procesného útoku neboli uplatnené. Nové prostriedky procesného útoku pritom možno uplatňovať výlučne v súlade s § 366 C. s. p.. V konkrétnom prípade by teda žalobca musel predložiť dôkazy, ktoré neboli vykonané v konaní pred súdom prvej inštancie, a zároveň zdôvodniť, že a prečo ich nemohol predložiť skôr. Uvedená okolnosť sa však netýka svedeckých výpovedí vykonaných v iných sporoch, keď v danom prípade súd vykonal výsluch svedkov a sám zistil rozhodujúce skutočnosti v spore. Žalobcom navrhovaný postup, aby sa odvolací súd oboznámil so svedeckými výpoveďami v iných sporoch, ak sám vykonal výsluch svedkov, je neakceptovateľný a nemá oporu v C. s. p..

3.5. Vo vzťahu k odvolacej námietke týkajúcej sa nesprávneho právneho posúdenia žalovaný poukázal na skutočnosť, že v spore sa celkom jednoznačne preukázalo, že čl. 5.5 zmluvy o terminovanom úvere nie je neprijateľnou podmienkou s poukazom na § 53 ods. 1, 2 a 3 Občianskeho zákonníka. Bolo preukázané, že ustanovenie je individuálne dojednané a aj to, že k zvýšeniu úrokovej sadzby došlo z dôvodu zmeny ratingu klienta (ako to bolo medzi stranami dohodnuté).

3.6. Návrh žalobcu na výnimočné uplatnenie § 257 C. s. p. je vzhľadom na hromadné podanie veľkého počtu žalôb jedným subjektom nedôvodný. O tom, že na aplikáciu § 257 C. s. p. nie je v tomto prípade dôvod rozhodol aj Krajský súd v Trnave v rozsudku zo dňa 30.6.2020 č.k. 11Co/58/2019-398.

4. Žalobca vo svojej odvolacej replike uviedol, že v predmetnom konaní pred súdom prvej inštancie vznikli chyby v postupe v konaní, žalobca zosumarizoval celý procesný postup pred súdom prvej inštancie. Podľa žalobcu bol postup súdu prvej inštancie svojvoľný, viedol k neúmerným prieťahom v konaní a k produkovaniu zbytočných trov konania, je neprípustné, aby o bežnom spotrebiteľskom spore rozhodoval dva krát krajský súd (pozn. Trnava a Žilina) ešte pred meritórnym rozhodnutím vo veci samej. Súd prvej inštancie nekriticky prijímal každé skutkové tvrdenie procesnej obrany žalovaného, bez toho, aby mala oporu v legislatíve alebo v samotných listinách (alebo mala akékoľvek racionálne opodstatnenie, nakoľko procesná obrana žalovaného bola postavená na iracionálnom až absurdnom výklade zákonov), postupoval v súlade s navrhovanou procesnou obranou žalovaného, hoci bola nezmyselná a celé konanie viedol v rozpore s čl. 5 a čl. 17 C. s. p., na čo opakovane počas konania upozorňovali. Žalobca mal z celého vedenia sporu pocit, že Okresný súd v Trnave čakal na vydanie nálezu Ústavného súdu SR (nález ÚS SR zo dňa 20.2.2020 sp. zn. II. ÚS 302/2019, ktorý je v rozpore (alebo súlade?) s Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky, I. ÚS 428/2019-12) a uznesenia Najvyššieho súdu SR (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.7.2018 sp. zn. 3 Cdo 80/2017, ktoré bolo potom zakladané právnym zástupcom žalovaného do všetkých konaní). Podobne prekvapivé súdne rozhodnutie je podľa žalobcu aj rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 30.6.2020 č.k. 11Co/58/2019-398, o ktorom predpokladá, že bude zakladané do všetkých ďalších súdnych konaní ako argumentáciu a „vzor“ správneho súdneho rozhodovania. Z celého procesu je zrejmé, že súd prvej inštancie stál na strane žalovaného, bol súčinný pri uskutočňovaní procesnej obrany žalovaného a či už vedome alebo nevedome svojimi obštrukciami a prihliadaním na procesné námietky žalovaného vychádzal v ústrety žalovanému. Zmätočné konanie súdu prvej inštancie malo za následok aj zmätočný procesný útok žalobcu, nakoľko žalobca nevedel vôbec reagovať na nekonformný a nekonzistentný spôsob vedenia súdneho konania v rozpore s C. s. p., súd prvej inštancie sa vôbec nevyjadroval k meritu veci, ale riešil všetko, pre čo by sa ním nemusel zaoberať. Snaha zhodiť spor na formálnych náležitostiach bola enormná, aby sa náhodou nemusela v súdnom konaní posudzovať neprijateľnosť zmluvných podmienok. Ak teda žalovaný, spoločnosť poskytujúca úvery so špecifickou odbornou starostlivosťou nevie predložiť ani jeden relevantný dôkaz, že štandardná podmienka bola individuálne dohodnutá, je pravdepodobné, že neuniesla dôkazné bremeno, a preto je jednoznačné, že podmienka nebola dohodnutá individuálne. Zároveň obdobné zmluvné podmienky boli použité aj v iných zmluvách o úvere, ktoré boli podrobené prieskumu zmluvných podmienok v iných súdnych konaniach v celej Slovenskej republike, čo sme preukazovali predložením množstva rozsudkov, v ktorých boli zmluvné podmienky zmlúv o úvere žalobcu vyhlásené za neprijateľné zmluvné podmienky. Preto sa jedná o formulárovú zmluvu, ktorej znenie je totožné s inými zmluvami, bez zrejmej zmeny alebo zásahu, pričom len na tunajšom súde je v 49 súdnych konaniach totožná zmluva.

5. Žalovaný v odvolacej duplike uviedol, že žalobca nad rámec podaného odvolania sumarizuje ďalšie vady spôsobené v konaní pred prvoinštančným súdom. Keďže podľa § 365 ods. 3 C. s. p. možno odvolacie dôvody meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania, na nové a ďalšie tvrdenia nemôže odvolací súd prihliadať. Žalobcom opísaný postup súdu prvej inštancie navyše nevykazuje namietané vady a nemožno ho považovať za svojvoľný. Dôvodom odročenia pojednávania dňa 12.12.2019 bolo poskytnutie priestoru žalovanému na vyjadrenie k rozsiahlemu podaniu žalobcu zo dňa 5.12.2019 (doručené súdu dňa 9.12.2019 a žalovanej dňa 11.12.2019, teda jeden deň pred pojednávaním). Po tomto pojednávaní navyše žalobca zaslal súdu ďalšie dve podania. Prvýkrát obsahovalo námietku neurčitosti čl. 5.5 zmluvy o úvere až podanie žalobcu zo dňa 9.12.2019, na ktoré súd správne reagoval až po vyjadrení žalobcu. V nadväznosti na procesný návrh žalobcu doplnil súd prvej inštancie na pojednávaní dňa 6.2.2020 pôvodné predbežné právne posúdenie a stranám oznámil, že bude posudzovať aj určitosť sporného ustanovenia. Žalovaný preto identifikoval potrebu výsluchu svedka Ing. V. M. až na tomto pojednávaní. Vychádzal pritom z judikatúry súdov SR, ktorú prezentoval už vo vyjadrení k žalobe zo dňa 26.10.2016, napr. z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR zo dňa 1.7.2006, sp. zn. 3 Obdo 16/2002, in: Zo súdnej praxe č. 4/2006 s. 137, nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 640/2014 alebo z rozhodnutí Najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 81/2011, 2 Cdo 281/2005, 1M Obdo V 16/2006 a zameral sa na preukázanie vôle konajúcich osôb v momente jej prejavu. Ak žalovaný smeroval svoju procesnú obranu k skutočnostiam, ktoré považoval za sporné súd v predbežnom právnom posúdení, a výsluchom svedkov následne preukázal, že ustanovenie bolo určité a individuálne dohodnuté, nemožno to považovať za vadu konania.

6. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C. s. p.), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 C. s. p.), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 C. s. p.) a že odvolateľ použil zákonom pripustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), f), h), d), g) C. s. p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 C. s. p.) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C. s. p.), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 C. s. p.), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 C. s. p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p. a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 C. s. p.), a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je nedôvodné, pretože rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu - v zamietajúcom výroku II. ako aj vo výroku III. o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania, je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 C. s. p..

7. Predmetom konania pred súdom prvej inštancie bol žalobou uplatnený nárok žalobcu, zastupujúceho a konajúceho vo vlastnom mene na účet vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome súpisné číslo XXXX na ulici E. v Y. voči žalovanému na vydanie bezdôvodného obohatenia. Bezdôvodné obohatenie žalovaného malo spočívať v majetkovom prospechu, ktorý získal zvýšením úrokového rozpätia 2,74 % na 3% ročne od 20.09.2012 poukazom na článok 5.5. zmluvy o termínovanom úvere č. 06/067/09 uzavretej dňa 22.12.2009 medzi žalovaným - v tom čase s obchodným menom Dexia banka Slovensko a.s. a vlastníkami bytov v bytovom dome na ulici E. súpisné číslo XXXX v Y., zastúpenými žalobcom. Ustanovenie článku 5.5. uvedenej zmluvy o termínovanom úvere je podľa žalobcu neprijateľnou podmienkou a preto je neplatné.

8. Súd prvej inštancie žalobu zamietol, keď vykonaným dokazovaním zistil, že vlastníci bytov ako spotrebiteľia mali prostredníctvom žalobcu ako správcu domu (ich zákonného zástupcu) možnosť si zmluvné podmienky uvedenej zmluvy o termínovanom úvere dohodnúť, zmluvné podmienky tak boli individuálne dojednané, a preto článok 5.5. zmluvy nie je možné považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Súd poukázal aj na skutočnosť, že o neprijateľnú zmluvnú podmienku nejde ani vtedy, ak ide o cenu plnenia, pričom v prípade úroku možno hovoriť o cene plnenia. Navyiac, ustanovenie článku 5.5. zmluvy umožňuje zmenu úrokovvej sadzby aj v prospech spotrebiteľa, pretože banka má možnosť meniť, a teda aj znížiť, nielen zvýšiť, úrokovú sadzbu, chýba tu teda značná nerovnováha v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Článok 5.5. zmluvy tak nebolo možné považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku, nebolo preto možné dospieť k záveru, že by žalovaný prijal bezdôvodné obohatenie na úkor vlastníkov bytov.

9. Predmetom vecného prieskumu odvolacieho súdu bolo posúdiť, či boli naplnené odvolacie dôvody uplatnené žalobcom v zmysle § 365 ods. 1 písm. b), d), f), g) a h) C. s. p. tak, ako boli konkretizované v podanom odvolaní.

10. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1 C. s. p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

11. Podľa ustanovenia § 387 ods. 2 C. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

12. Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a obsahu spisového materiálu vo veci, dospel odvolací súd k záveru, že sa v celom rozsahu stotožňuje s napadnutým rozhodnutím, pričom konštatuje správnosť jeho dôvodov. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a z dôvodu vyrovnania sa s odvolacími námietkami žalobcu odvolací súd uvádza nasledovné:

13. Odvolací súd predovšetkým konštatuje, že žalobca sa svojou žalobou domáhal vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré malo vzniknúť žalovanému na základe plnenia získaného bez právneho dôvodu, resp. plnenia z neplatného právneho úkonu - neprijateľnej zmluvnej podmienky zakotvenej v článku 5.5. zmluvy o termínovanom úvere uzavretej dňa 22.12.2009.

14. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

15. Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

16. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka, dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

17. Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

18. Súd prvej inštancie správne uzavrel, že v prípade predmetnej zmluvy o termínovanom úvere ide o spotrebiteľskú zmluvu, keď skonštatoval, že i keď túto zmluvu uzavrel žalobca -správca z titulu svojho oprávnenia vyplývajúceho mu zo znenia § 8b ods. 1 zákona o vlastníctve bytov, ako aj zo znenia článku III. Zmluvy o výkone správy č. 252 pre bytový dom E. X, Y., dlžníkmi z úverovej zmluvy sú jednotliví vlastníci bytov v predmetnom bytovom dome, tak ako to vyplýva aj zo súčasného znenia § 24a zákona o spotrebiteľských úveroch, kým správca je ich zákonným zástupcom. Právny vzťah založený zmluvou o úvere je tak právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou a je nevyhnutné posudzovať ho nielen podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka (§ 497 a nasl.), ale aj právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka). Žalovaný pri uzatváraní zmluvy o úvere vystupoval ako podnikateľ, ktorý koná v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a zároveň ako veriteľ, ktorý poskytol úver v rámci svojho podnikania.

19. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

20. Podľa § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

21. Z obsahu spisu, vykonaného dokazovania odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie sa dôkladne zaoberal tým, či ustanovenie článku 5.5 predmetnej zmluvy o termínovanom úvere je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Po oboznámení sa so znením predmetnej zmluvy, najmä uvedeným článkom 5.5 a po výsluchu svedkov Ing. M. (ktorý ako prokurista zmluvu za žalobcu podpísal) a Ing. T. (ktorý ako obchodný manažér podpísal zmluvu za žalovaného) súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým zisteniam, že pred uzavretím predmetnej zmluvy prebehol riadny kontraktačný proces, súčasťou ktorého bolo aj pripomienkovanie zmluvy zo strany žalobcu. Svedok Ing. M. vo svojej svedeckej výpovedi výslovne uviedol, že pred uzavretím úverových zmlúv štandardným spôsobom prebehli rokovania medzi žalobcom a bankou -žalovaným, úverovú zmluvu prekonzultovali s právnikom. Rokovania trvali určitý čas, kým zmluvu podpísali. Niektoré pripomienky boli vzaté v úvahu, väčšina nie. Takéto zmluvy žalobca uzavrel pre viacero bytových domov, s bankou boli preto v častom kontakte. Aj svedok Ing. T. potvrdil, že so žalobcom mali nadštandardné vzťahy, všetky účty žalobca viedol u žalovaného, väčšinu úverov mal v tejto banke. Každá zmluva bola dôsledne prebratá, zo strany žalobcu boli len drobné, nie zásadné pripomienky. Z takto zisteného skutkového stavu súd prvej inštancie vyvodil správny záver, že predmetná zmluva o termínovanom úvere bola individuálne dojednanou zmluvou, tvorili ju individuálne dojednané zmluvné ustanovenia, s ktorými sa žalobca mal nielen možnosť oboznámiť pred podpisom zmluvy, ale aj obsah týchto zmluvných ustanovení ovplyvniť. Na zistený skutkový stav súd prvej inštancie správne aplikoval príslušné právne normy - § 53 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka keď konštatoval, že o neprijateľnú zmluvnú podmienku v článku 5.5. zmluvy nejde. V tejto súvislosti súd prvej inštancie správne aplikoval aj ustanovenie § 497 a § 502 Obchodného zákonníka, keď skonštatoval, že o neprijateľnú zmluvnú podmienku nejde ani vtedy, ak ide o cenu plnenia, pričom v prípade úroku možno hovoriť o cene plnenia. Úrok predstavuje cenu, za ktorú veriteľ poskytuje dlžníkovi peniaze, je to zmluvne dojednaná cena úveru, odplata za poskytnutý úver (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/42/2020).

22. Odvolací súd sa tak stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že úrok z úveru predstavuje cenu plnenia, v dôsledku čoho, v zmysle citovaného ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka neprichádza do úvahy jeho posudzovanie ako prípadnej neprijateľnej zmluvnej podmienky.

23. Súd prvej inštancie správne skúmal prípadnú neprijateľnosť zmluvnej podmienky zakotvenej v článku 5.5. zmluvy aj z pohľadu ustanovenia § 53 ods. 4 písm. i) Občianskeho zákonníka, ktoré správne aplikoval a ktoré za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve považuje najmä ustanovenia, ktoré umožňujú dodávateľovi jednostranne zmeniť zmluvné podmienky bez dôvodu dohodnutého v zmluve. V danom prípade boli dôvody jednostrannej zmeny úrokovej sadzby v zmluvnom ustanovení bodu 5.5 dohodnuté a podľa záverov súdu prvej inštancie zrozumiteľne a určito, nebolo preto možné prijať záver, že predmetná zmluvná podmienka, dojednanie o prípadnej zmene úrokovej sadzby v bode 5.5, je neprijateľná. Podstatným v danom prípade je aj to, že ustanovenie bodu 5.5 zmluvy umožňuje zmenu úrokovej sadzby nielen v neprospech spotrebiteľa (teda sadzbu zvýšiť), ale aj v prospech spotrebiteľa (teda sadzbu znížiť), ako na to správne poukázal prvoinštančný súd, nemôže teda spôsobiť značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán iba v neprospech spotrebiteľa.

24. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu dospel odvolací súd k záveru, že odvolacie dôvody žalobcu, opierajúce sa o ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) a h) C. s. p., teda že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, neobstoja.

25. Dôvody odvolania žalobcu ďalej spočívali v poukaze na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. d) C. s. p., podľa ktorého konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. V prípade tohto odvolacieho dôvodu ide o akékoľvek pochybenie v procesnom postupe súdu, ktoré nie je subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, vymenované v ustanovení § 365 ods. 1, 2 C. s. p., podstatné však je, aby takéto pochybenie bolo tej intenzity, že malo za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Žalobca takéto pochybenie vzhliadol v tom, že sudca viedol procesnú obranu žalovaného a inú vadu spôsobil svojím procesným postupom. Priebeh konania bol vedený tak, akoby súd vedel o rozhodnutiach Ústavného súdu SR resp. Najvyššieho súdu SR, pokiaľ boli v prospech žalovaného, tak čakal, aby mal možnosť ich žalovaný predložiť. Súd sa nevyvetľiteľne ponáhľal aj v prípade výsluchov Ing. M., ktorému mali byť položené otázky písomne. V tejto veci dokonca sudkyňa osobne telefonovala právnenému zástupcovi žalobcu, aby nezakladal do spisov svoje námietky proti neuskutočneniu výsluchov, že výsluchy Ing. Odkladala sa uskutočniť. Súd zároveň konal nárazovito, roky vôbec nekonal a potom

vo vlnách, počas letných prázdnin, prípadne koronakrízy, nárazovito posielal hromadne podania s najkratšou možnou procesnou lehotou 15 dní, aby zahltil právneho zástupcu žalobcu, resp. aby žalobca nestihol zareagovať a splniť požiadavky súdu.

26. Uvedený procesný postup súdu prvej inštancie, aj s poukazom na predchádzajúcu argumentáciu odvolacieho súdu nie je takou vadou, ktorá by mala vplyv na rozhodnutie súdu prvej inštancie, správnosť ktorého spočívalo v správnom zistení skutkového stavu a správnej aplikácii príslušných noriem. Podľa ustálenej súdnej praxe pochybením, ktoré môže založiť opodstatnenosť odvolacieho dôvodu podľa citovaného ustanovenia § 365 ods. 1 písm. d) C. s. p. môže byť napríklad nesplnenie si poučovacej povinnosti, postup súdu pri vykonávaní dôkazov v rozpore s príslušnými ustanoveniami (najmä s § 191-§194, § 201, § 202). Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd nezistil také vady v konaní súdu prvej inštancie, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolací súd tak konštatuje, že odvolací dôvod uplatnený žalobcom poukazom na jeho hypotetické úvahy, neobstojí.

27. Žalobca napadol rozsudok súdu prvej inštancie aj z dôvodu porušenia práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) C. s. p.), ktoré malo spočívať v porušení princípu rovnosti zbraní a to tým že súd prvej inštancie neprípustným spôsobom nahrádzal dôkaznú povinnosť žalovaného. Podľa žalobcu súd porušil princíp rovnosti zbraní, pretože vlastnými úvahami a nad rámec navrhnutých a vykonaných dôkazov kompenzoval neunesenie dôkazného bremena žalovaného - a to najmä neúčinným popretím skutkových tvrdení žalovaným.

28. Princíp rovnosti zbraní je zakotvený v čl. 6 C. s. p. ako princíp rovnosti sporových strán, podľa ktorého strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možnosti uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, okrem prípadu, ak si povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu. V procesnoprávnej rovine strany sporu majú navzájom rovnocenné postavenie, rovnosť zbraní sa prejavuje ako rovnaká miera možností uplatňovania prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany v medziach stanovených C. s. p.. Súd pri svojom procesnom postupe musí každej zo sporových strán umožniť v rovnakej miere realizovať jej procesné oprávnenia.

29. Po oboznámení sa s obsahom spisu odvolací súd nezistil žiaden taký procesný postup súdu prvej inštancie, ktorým by mohlo dôjsť k porušeniu uvedeného princípu rovnosti sporových strán zakotveného v citovanom článku 6 C. s. p..

30. K námietke žalobcu, že súd prvej inštancie sa nezaoberal rozsudkami najvyšších súdnych autorít, hoci obsahovali ucelený právny názor a zjavne sa odklonil od názoru Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 6Cdo/127/2017) a Ústavného súdu SR (III.ÚS 124/2020), odvolací súd poukazuje na odsek 46. odôvodnenia preskúmaného rozsudku súdu prvej inštancie, v rámci ktorého súd prvej inštancie okrem iného spomína rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co/563/2015, ktorý bol zrušený rozhodnutím Najvyššieho súdu SR; uvedené rozhodnutia vychádzajú z iných skutkových okolností, keď v danom konaní nebola posudzovaná zmluva o termínovanom úvere uzavretá za účelom obnovy bytového domu, v ktorej by ako dlžníci vystupovali vlastníci bytov zastúpení správcom. V uvedenom konaní ako dlžníci vystupovali fyzické osoby bez zastúpenia, pričom navyše znenie bodov 4.6 a 5.5 nie je totožné, keďže je inak definovaná zmena miery rizika klienta. Nadväzne súd prvej inštancie správne uzavrel, že vzhľadom na absenciu totožnosti dotknutých zmluvných dojednaní neprichádza do úvahy aplikácia § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k dojednaniu v bode 5.5 predmetnej úverovej zmluvy. Žiada sa dodať, že ani Najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 6Cdo/127/2017, ani Ústavný súd vo veci pod sp. zn. III.ÚS/124/2020, priamo neriešili otázku neprijateľnosti uvedenej zmluvnej podmienky, keď nastolenými otázkami bola aktívna vecná legitímácia, naliehavý právny záujem a možnosť vyslovenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky v zmluve uzavretej pred účinnosťou zák. č. 568/2007 Z.z. a priznania primeraného finančného zadost'učinenia. Rozhodnutie súdu vo veci aj keď v obdobnej, nezaväzuje ďalšie súdy rozhodujúce neskôr v inej veci. Súd prvej inštancie na rozdiely v texte dotknutých ustanovení poukázal a svoj názor o určitosti a zrozumiteľnosti čl. 5.5 textu dotknutej zmluvy riadne odôvodnil, pričom s jeho závermi v tomto smere sa odvolací súd stotožnil a v podrobnostiach na ne odkazuje.

31. Odvolacia námietka týkajúca sa argumentácie súdu prvej inštancie v bodoch 50. až 56. napadnutého rozsudku vo vzťahu k plynutiu premlčacej doby nekorešponduje s rozhodnutím súdu prvej inštancie a s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, odvolací súd sa ňou preto nezaoberal.

32. Žalobca svoje odvolanie odôvodnil aj poukazom na ustanovenie § 365 ods. 1 písm. g) C. s. p., vecné dôvody vzťahujúce sa k tomuto odvolaciemu dôvodu však neuviedol, súd sa preto týmto odvolacím dôvodom nezaoberal.

33. Žalobca rozsudok súd prvej inštancie napadol aj v rozsahu výroku III., ktorým súd žalovanému voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Žalobca uviedol, že je v rozpore s princípom spravodlivosti, ak súd zaviazal žalobcu povinnosťou uhradiť trovy konania vo výške 100 % žalovanému, najmä z dôvodu, že koná vo vlastnom mene a na účet vlastníkov bytov a nebytových priestorov - spotrebiteľov a háji ich práva v súlade so zákonom o vlastníctve bytov a nebytových priestorov a je zo zákona ich zákonným zástupcom. Dodal tiež, že súd skonštatoval, že právo žalobcov je premlčané a preto nie je sú úspešní, avšak nebral do úvahy reálne poškodenie spotrebiteľov, ktorí žalovanej banke plnili viac ako mali a naturálne právo na vydanie bezdôvodného obohatenia zostalo, hoci v nie žalovateľnej forme. Žalobca mal za to, že sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 257 C. s. p..

34. Je zrejmé, že odvolacia námietka žalobcu nekorešponduje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, pretože dôvodom zamietnutia žaloby nebolo premlčanie nároku.

35. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania vyplýva, že súd prvej inštancie skúmal možnosť aplikácie ustanovenia § 257 C. s. p na prejednávajúcu vec (odsek 64. rozsudku), pričom skonštatoval, že dôvody hodné osobitného zreteľa pre aplikáciu tohto ustanovenia žalobcami tvrdené neboli a súd ich sám nezistil, pričom takýmto dôvodom nemôže byť skutočnosť, že strane neúspešného v konaní ide o správcu zastupujúceho spotrebiteľov. S uvedenými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd plne stotožňuje.

36. Námietka žalobcu, že žalovaný disponuje celým právnym oddelením s desiatkami interných právnikov, a nič mu nebránilo využiť vlastné odborné kapacity a nepoužívať externú advokátsku kanceláriu, je nedôvodná. Aj žalovaný ako právnická osoba, má v zmysle čl. 47 ods. 2 Ústavy SR aj § 89 ods. 1 C. s. p. právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, teda i právo dať sa zastúpiť advokátom. Pojem „účelne“ v § 251 C. s. p. podľa ktorého trovy konania sú všetky preukázané a odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva, je nevyhnuté chápať ako určitú poistku pred hradením nákladov nesúvisiacich s konaním, pred nadbytočnými, či nadmernými nákladmi. Vzhľadom na ústavne zaručené právo na právnu pomoc, nie je možné prostredníctvom uvedeného termínu vymedziť kategóriu subjektov, ktoré by z hľadiska právneho zastúpenia mala odlišné postavenie a tak jej de facto právo na zastúpenie advokátom v konaní upierať a z hľadiska ostatných účastníkov ju diskriminovať. Účastníka podľa rozhodnutia NS SR sp. zn. 4MCdo 16/2014 nie je možné sankcionovať tým, že mu nebude priznaná náhrada nákladov zodpovedajúca výške odmeny advokáta s tým, že sa mohol v konaní brániť sám. Obdobne podľa rozhodnutia Ústavného súdu ČR I.ÚS 3819/2013 náklady na právne zastúpenie v občianskom súdnom konaní je zásadne nutné považovať za účelne vynaložené i za situácie, kedy je zastúpený účastník sám povolaním advokát, to platí i v prípade, že je predmetom konania pred súdmi problematika, s ktorou sa daný účastník v rámci svojej advokátskej praxe pravidelne stretáva. Z uvedeného vyvstáva záver, že skutočnosť, že žalovaný ako právnická osoba zamestnávajúca viacero právnikov s orientáciou na problematiku, ktorá je predmetom konania neznamená, že trovy na zastúpenie žalovaného advokátom boli neúčelne, v rozpore s § 251 C. s. p., vynaložené. Ani z tohto hľadiska nie je potom daný dôvod na žalobcom požadovanú aplikáciu § 257 C. s. p. na rozhodnutie o náhrade trov prvoinštančného konania.

37. Súd prvej inštancie preto správne vo výroku III. napadnutého rozsudku v súlade s § 255 ods. 1 a 262 ods. 1 C. s. p., priznal úspešnému žalovanému voči neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v plnom rozsahu.

38. Ďalšie odvolacie argumenty odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vyrovnávať, keď podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi/stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec

podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi/stranami konania.

39. S poukazom na vyššie uvedené zdôvodnenie, odvolací súd napokon dospel k záveru, že ani jeden z odvolacích dôvodov uplatnených žalobcom nebol naplnený. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu výrokov II. a III., ako vo výrokoch vecne správny použitím § 387 ods. 1, 2 C. s. p. potvrdil.

40. Podľa § 396 ods. 1 C. s. p., ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

41. Podľa § 255 ods. 1 C. s. p., súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Podľa ods. 2 ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

42. Podľa § 262 ods. 1 C. s. p., o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Podľa ods. 2 o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

43. V odvolacom konaní bol plne úspešný žalovaný, a preto mu podľa citovaných ustanovení vznikol nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania voči v odvolaní neúspešnému žalobcovi. Prípadnú existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa v zmysle § 257 C. s. p. odôvodňujúcich výnimočné nepriznanie náhrady trov úspešnej strane (či už úplné alebo čiastočné) ako už bolo uvedené, odvolací súd nezistil. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie skončí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

44. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednomyseľne, pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C. s. p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).